

Εις τί η απώλεια αύτη;

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Η Μεγάλη Τετάρτη είναι αφιερωμένη σε δύο εκ διαμέτρου αντίθετες φυσιογνωμίες, δύο ψυχικές καταστάσεις, δύο πράξεις: μία γυναίκα έρχεται να αλείψει την κεφαλή του Ιησού με πανάκριβα μύρα κι ένας μαθητής, ο Ιούδας, προδίδει τον Διδάσκαλο. Αυτές οι δύο πράξεις δεν είναι ασύνδετες μεταξύ τους, γιατί ο ίδιος μαθητής διαμαρτύρεται γι' αυτή την ολοφάνερη σπατάλη.

Πηγή: www.famagusta-news.com

Το γεγονόςός μάς το διηγείται το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο (26: 6-16): «Του Ιησού γε-νομένου εν Βηθανία, εν τη οικία Σίμωνος του λεπρού, προσήλθεν αυτώ γυνή αλάβαστρον μύρου έχουσα βαρυτίμου και κατέχεεν επί την κεφαλήν αυτού ανακειμένου...». Οι μαθητές αγανάκτησαν. Γιατί τόση σπατάλη; Αυτό μπορούσε να πωληθεί και να δοθούν τα χρήματα στους φτωχούς. Ο Ιησούς απαντά επαινώντας την πράξη της γυναίκας: «Τους πτωχούς πάντοτε έχετε μεθ' εαυτών, εμέ δε ου πάντοτε έχετε». Κι αν άλειψε το μύρο στο σώμα μου, το έκανε ως προτύπωση του ενταφιασμού μου. Τότε ο Ιούδας έφυγε για να συναντήσει τους ιερείς. «Τί μοι θέλετε δούναι, καγώ υμίν παραδώσω αυτόν;» Συμφώνησαν στα τριάντα αργύρια.

Ο Ιησούς επιδοκίμασε την πράξη της γυναίκας, καταρχάς μεν, επειδή προτύπωνε τον θάνατο και τον ενταφιασμό Του, και, εν συ-νεχεία, επειδή ήταν έκφραση μεγάλης αγάπης που νόμιμα απευθυνόταν προς Αυτόν που θα ήταν κοντά τους για λίγο μόνο ακόμη. Εμείς όμως μπορούμε να συμπεράνουμε κάτι για τη δική μας ζωή από τα λόγια του Ιησού; Φαίνεται πως ναι. Αφενός, ο Ιησούς επαινεί τη σπατάλη της γυναίκας λόγω κάποιων πολύ συγκεκριμένων συγκυριών: σωματικά και ορατά θα είναι για πολύ λίγο ακόμη κοντά τους, και η ταφή Του πλησιάζει. Τώρα όμως που οι συγκυρίες αυτές δεν υφίστανται πια, το δικό μας καθήκον είναι διαφορετικό. Χωρίς να έχουμε αντίρρηση στο να τίθενται η ομορφιά και τα πλούτη στην υπηρεσία του Θεού, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι την κεφα-λή την τιμούμε στο πρόσωπο των μελών του σώματος της που υποφέρουν. Θα ήταν προσβολή προς τον Θεό να κτίζουμε πολυτελείς εκκλησίες, αφήνοντας τους φτωχούς να πεθαίνουν από την πείνα.

Αφετέρου, το περιστατικό στη Βηθανία έχει σημασία ευρύτερη από την προσφορά ενός δοχείου με πολύτιμο μύρο. Μπορούμε να προσφέρουμε πλουσιοπάροχα στον Ιησού, αφιερώνοντάς Του όχι μόνο υλικά αγαθά, αλλά αγαθά άυλα: μια ζωή προσευχής και άσκησης, κάποια θυσία ακριβή μα φαινομενικά άχρηστη. Ο κόσμος θα διαμαρτυρηθεί, όπως και οι μαθητές στη Βηθανία: προς τι τόση σπατάλη, τόση απώλεια; Μια κανονική ζωή αφιερωμένη στους ανθρώπους δεν θα ήταν πιο χρήσιμη; Και, όμως, αυτές οι «άχρηστες αξίες» παραμένουν η ραχοκοκαλιά κάθε αληθινά ζωντανής πίστης. Εάν τελικά έχουμε χρέος να στραφούμε προς τη χειροπιαστή ή κραυγαλέα απόγνωση των συνανθρώπων μας, έχουμε κάθε δικαίωμα, όσον αφορά τον εαυτό μας, να χύσουμε το άορατο μύρο στην κεφαλή του Ιησού, να «χάσουμε» δηλαδή (και στην πραγματικότητα να κερδίσουμε) το καλύτερο κομμάτι της ζωής μας.

Η καρδιά μας είναι το πρώτο μυροδοχείο που πρέπει να σπάσει μπροστά Του και για χάρη Του. Η περίπτωση του Ιούδα είναι τόσο τρομερή και τόσο σκοτεινή που δεν τολμούμε να διεισδύσουμε σ' αυτή και να την εξηγήσουμε. Ας κρατήσουμε

όμως μια φράση από την ακολουθία του Νυμφίου της Μεγάλης Τρίτης: «...καπηλεύων ο δεινός Ιούδας την φιλόθεον χάριν...». Είναι δυνατόν να καπηλευτούμε τη χάρη, αφού πρώτα έχουμε γεμίσει από αυτή. Και πόσοι δεν είναι οι χριστιανοί που στη διάρκεια της ζωής τους έχουν πει στο κυρίαρχο πάθος τους - τη σάρκα, το χρήμα, το εγώ-: «είμαι έτοιμος να πουλήσω τον Ιησού. Πες μου τι θα μου προσφέρεις κι εγώ θα σου τον παραδώσω».

(Lev Gillet, «Πασχαλινή κατάνυξη», εκδ. Ακρίτας, σ. 72-75)